



## ВАЛЕРИ ПЕТРОВ

*Драги приятелчета,*

*Вие вече се досещате за какво ще бъдат първите думи на този ваш учебник по литература. Ще бъдат за книгата, то се знае!*

*Какво е тя, за какво са я измислили хората? Измислили са я, за да могат да си предават своите мисли и чувства, когато са далече едни от други в пространството и времето.*

*Споменах за времето и трябва да кажа, че в древните времена книгата не е била такава, каквата я знаем днес. Отпърво хората са дълбали знаците ѝ върху камък, по-късно са ги писали върху листа от растения или върху животински кожи и едва в последните векове започнали да ги печатат върху хартия.*

*Но винаги – върху каквото и да пишели – хората са го правели, защото са искали да разкажат на своите съвременници или на тези, които идели след тях, за своя живот и за себе си, да им предадат опита си: какво са узнали за света, какво са се научили да правят. Преди това тези неща се предавали устно от родители на деца, но често ставало както при играта на телефон: първото дете прошепва например „Хайде да си влизаме“, а последното казва на глас „Имаме си телевизор“. Но за телевизията ще стане дума по-нататък. Та затова, защото устното предаване било не-сигурно, хората измислили писмото и книгата.*

*А понеже пазела в себе си знанията и мъдростта, които те с труд били натрупали, книгата била считана за нещо много ценно, свято, което не бива да се унищожава или поврежда. Легендата разказва за един човек, който, за да му останело името във вековете, взел, та подпалил една много прочута библиотека. Каква вреда нанесъл на човечеството само за да се „прослави“! Няма да му казвам името, за да не се изпълни желанието му. Макар че и ако се изпълни, ще се е прославил като голям глупак,*

нали? Но защо ви разказах за него? Много просто, за да ви убедя, че трябва да пазите книгите си – тази тук и всички други.

Защото нямате представа колко ценности крият те, на колко неща ни учат! Наистина човекът, който не познава книгата, е като в тъмна пещера, като слепец. Книгата е светлина, тя ни учи на красиво и на добро, дава ни примери за следване, казва ни: „Приличайте на този мой герой или на тази моя героиня! Вижте колко те се честни, смели, благородни! Не искате ли да бъдете и вие като тях?“ А нашата – българската – книга ни разказва за трудния път на народа ни, за неговите прекрасни синове, за скъпите жертви, които той е дал в борбите си за свобода. Тя ни учи да обичаме страната, в която сме се родили, нейната прекрасна природа, планините, полята, реките и морето ѝ. И освен това ни преподава уроци по български език. Но ще кажете: ние си го говорим и така! Пък аз ще ви кажа, че езикът на човека може да бъде богат и беден, хубав и грозен, правилен и неправилен. Книгата ви дава примери за богат, хубав, правилен български език.

А сега, след като я похвалихме толкоз много, ще ви кажа още нещо: за жалост, не всички книги са добри. Спомням си една арабска приказка. Може би и вие я знаете?! В дебел том била скрита тайната за някакво съкровище, но страниците му били слепени с капчици отрова и лошият човек, като ги прелиствал, плюнчил пръстите си и така се отровил... Знайте, че има книги, които тровят душата на малкия човек, правят го лош и жесток. Те може да ви се виждат много увлекателни, но не са добри, бягайте от тях! Вашите родители и учители ще ви помогнат в избора. Те ще ви насочват към други книги, от които с всяка нова прелистена страница – като от прозорец напролет – ще изгряват слънчеви мисли, ще запяват птичките на добрите чувства!

И още нещо. Помните ли, че стана дума за телевизора? Той е голям ваш приятел, зная: какво по-лесно от това да си гледате и слушате без всякакъв труд приказките или разказите за приключения! Пък аз ще ви кажа: готованковци, недейте забравя своите първи приятелки – книжките! Без тях няма да добиете хубавия навик да четете, който ще ви открие пътя към великите писатели. А това е много важно. Защото, повтарям, колкото повече е прочел човек, толкоз по-богата е душата му. И така, добър ви път в чудесния свят на книгите!

